

svære Heste ogsaa der. Det kan være, at Skrivelsen til Finantsudvalget kan give Anledning til Misforstaaelse (Stemmer: Ja!) — Det kan være, jeg vil gjerne indrømme saa meget som muligt — men saa skal jeg tillade mig at sige, at det, der er Tale om, er kun at lægge en Forpligtelse paa vedkommende Konsulent. Altsaa, vi sige, at hvis man har Brug for ham paa Verne, skal han fungere der, naar man kalder paa ham. Men at gøre noget Saadant som ved en Bevilling til en Konsulent at tage Stilling til Hesteavlen paa Verne har ikke ligget indenfor min Tanke, saa meget mindre som jeg anser det for høist tvivlsomt, om man bør gaa den samme Vej paa Verne som i Sylland. Det har ikke vist sig synderlig lønnende hidtil at bruge sværere Heste, i alt Fald fra fremmede Steder, lige overfor mindre og finere Heste, naar de ikke høre nær sammen og ere af samme Race. Det har ingenlunde vist sig, og hvis man særlig lige overfor Sjælland og Verne ønsker en Udtalelse derom, da er det ingenlunde min Mening at ville tilraade, at man da skulde slutte sig til den jydste Avl. Kan man holde sig selvstændigt, er det vistnok bedst, men kunde man drive Avlen i Sjælland saaledes, at man i højere Grad end hidtil blev i Stand til at søge sin Remonteavl paa Verne, saa vilde jeg anse det for en meget heldig Udvikling for Landet og for Verne. Meningen med denne Bevilling har for mit Vedkommende kun været den, at jeg kan sige til den vedkommende Konsulent: Du er forpligtet til ikke alene at fungere i Sylland, men ogsaa paa Verne, forsaavidt de ønske din Assistance. Det har ikke ligget i min Hensigt — jeg skal gjerne udtale det, da man ønsker det — at ville lægge noget Pres paa Hesteavlen, særlig paa Verne. Men nu er Diebliffet, da man kan faae fat paa Mænden; vil man ikke bevilge Beløbet, saa bliver han i Sylland, der er Brug nok for ham, men fra Ministeriets Side maa det være rigtigt, ja, endogjaa nødvendigt, at paalægge ham Forpligtelser til at virke paa begge Steder. — Under Nr. 17 og 18 har Udvalget ønsket Navnene sat til ved Forslagene om dansk Frøkontrol og Agrikulturkem. Regjeringen har jo selv oprindeligt foreslaaet det saaledes, og kan derfor ikke bestemte sætte sig derimod, da det er Regjeringens eget Forslag. Men jeg finder det uhensigtsmæssigt at binde Ministeren paa den Maade, og det er langt vanskeligere for Ministeren at føre et selvstændigt Tilsyn, naar Beløbet er givet til de vedkommende Mænd, end naar det er givet til Ministeren. Jeg vilde meget have paaagtømt, om man var bleven staaende

ved den Affattelse, som Kontoen nu har faaet, ganske vist i Overensstemmelse med Landstingets Ønske. Jeg tror, at det var bedst for selve Institutionerne, men det er Noget, som jeg ikke kan indlade mig paa at gjøre større Spektakel om, da det er saa uheldigt, at Ministeriet oprindeligt ikke har set paa det Punkt, saaledes som jeg nu ser paa det. Det er jo en Selvfølge, at de Herrer maa gjøre, hvad de selv ville, saa kan det blive et Stridsspørgsmaal mellem Thingene, ikke om selve Bevillingen, men hvilken Form Kontoen bør have.

Hvad angaar Bevillingen til Husmands-lodder, hvor Udvalget har stillet Forslag om en Forhøielse, erkjender jeg ingenlunde, at det er noget ringe Beløb, særlig til Reiser. Naar jeg er gaaet ind paa denne Forhøielse, er det, fordi jeg selv har tænkt paa at stille Forslag derom, og det er mig ikke om Formen at gjøre, om den ene eller den anden stiller det. Naar jeg ikke har gjort det selv, er Grunden den, at efter de Underøgelser, jeg har gjort, stiller det sig noget tvivlsomt for mig, om disse Bevillinger ogsaa komme til fuld Nytte. Der er mange Steder, de gjøre det, nogle Steder gjør de det ikke, og jeg tror just ingenlunde, hvad der ogsaa blev bekræftet ved Udtalelser her i Salen, at Sagen alle Steder er i den bedste Gænge. Jeg tror, at den kan trænge til nærmere Underøgelse, og jeg forbeholder mig at gjøre saadanne Underøgelser, inden jeg uddeler Bevillingen. Paa hvilken Maade og ved hvis Medvirkning den skal uddeles, er ogsaa et Spørgsmaal, der kunde fortjene Underøgelse. Der kan jo ikke være Tale om, at Ministeriet kan spille en Hovedrolle i det Forhold, det er de lokale Kræfter, der maa medvirke i høj Grad, men derfor kan der godt være Tale om at optille visse Regler, for at sikke sig, at det Hele kommer til Nytte. Jeg erkjender ingenlunde, at det er en lille Sum, 8,000 Kr., til Reiser for Husmænd i Indlandet, især naar man negter 5,000 Kr. til Reiser for Gaandværtere i Udlandet. Vi have nogle saa Tusinde Kroner til Svende, som ere under Uddannelse, det, vi nu ønskede, var at faae bevilget en Sum til dem, der ere komne saa vidt, at de ere blevne Mestre, og derfor har jeg foreslaaet de 5,000 Kr., idet jeg tror, at man maa erkjende, at der findes Mestre, der med meget Udbytte kunde gjøre en lille Studiereise til Udlandet, og at det kan give fuldt saa meget Udbytte som 8,000 Kr. anvendte paa Husmænd. Jeg erkjender ikke, hvad det erede Medlem sagde, at den ene eller den anden Konto er Stedbarn paa Finantsloven; vi søge at bevilge til Alle, men det falder mig